

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno MCLXXXI. ad annum MCCCXIV.

Parisiis, 1644

Vita Et Epistolae Honorii Papae III.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15974

& calceamentis ordini suo congruentibus vtantur. Et si abbates in his obseruandis seu corrigendis fuerint negligentes, per episcopos suos puniantur.

VITA ET EPISTOLÆ

HONORII PAPÆ III.

ANNO
CHRISTI
1216.

HONORIVS III. cui Cencii nomen fuerat, Romæ ex clarissima gente Sabella prognatus erat, ex camerario sanctæ Romanæ ecclesiæ anno Domini 1216. xv. Kalendas Augusti altero die post obitum Innocentii sub imperio Friderici II. in pontificem Romanum electus est. Reuelatione sancti Petri, vt vulgo credebatur, instructus, publice futurum prædicebat ciuitatem sanctam Ierusalem breui recuperatum iri. Quorum ore, ait Vrspergensis, plurimi Romanorum & Germanorum excitati Crucem contra Saracenos sumpserunt. Robertum Petri filium orientis, Fridericum I. I. occidentis imperatores coronauit, qui immemor accepti beneficii, contra ius & æquitatem ditionem pontificiam vexauit, profectusque Roma in Apuliam, vt ait Trithemius in chronico, cum magno suorum exercitu multa ibi bella commisit, omnemque terram cum Sicilia suo imperio subiugauit, plurimisque ibidem interfectis reliquos suo dominio coegit esse subiectos. Ob quam causam ab Honorio excommunicatus, Ioannis Hierosolymitani regis (quem ad Urbem delatum honorificentissime exceperat) intercessione, ea lege absolutus & ecclesiæ reconciliatus est, vt res ablatas restitueret, & ad recuperationem terræ sanctæ se cum exercitu suo conferret. Prædicatorum & minorum monachorum ordines biennio ante mortem sancti Francisci confirmauit, aduersus Turcas & Saracenos exercitum conscripsit, eumque comitatu cardinalis Columnæ, aliorumque principum & regum militibus stipatum in Asiam transmisit. Post restauratas sanctorum Laurentii & Bibianæ ecclesias obiit mense Martio anno Domini 1227. cum, ait Vrspergensis, decem annis & octo mensibus ecclesiæ Romanæ præsedisset. Sepultus est in basilica sanctæ Mariæ maioris.

Honorius
qualis &
quando pa-
pafactus.

Duorū im-
peratorum
coronator.

Fridericus
Romanæ
ecclesiæ iu-
ra inuadit.

Excommu-
nicatur.

Abfoluitur.

Prædicato-
rum & Frā-
ciscanorum
religiones
confirmat.

Obitus Ho-
norii.

Concil. Tom. 28.

Gg

EPISTOLA I.

HONORII PAPÆ III.

AD HENRICVM III. ANGLIÆ REGEM.

Eum ad Christiane viuendum hortatur.

Honorius regi Anglorum.

CVM te tamquam ecclesiæ Romanæ filium specialem sincero diligentes affectu, cupiamus vt apud Deum & homines proficias sapientia & ætate, libenter salubribus monitis præmunimus; quæ tanto altius cordi tuo debent infigi, quanto ex maiori nostræ mentis affectione procedunt. Quia igitur timor Domini est fons vitæ, qui se potatos a peccato præseruans, erudit salutem, præstansque fiduciam fortitudinis, quos afficit reddit ab hostibus mentis & corporis tutiores, serenitatem regiam monemus & hortamur attente, quatenus ab adolescentia tua timori Domini assuescens, in eo teneas te instanter; teque a vitiis continens, virtutibus imbui satagas studiose, sponsamque Christi ecclesiam, & ministros ipsius, in quibus idem honorari & sperni se asserit, humiliter venereris: vt de gratia in gratiam, & de virtute proficiens in virtutem, subiectum tibi populum in pulcritudine pacis & requie opulenta gubernes; & dies super dies regis adiiiciens, Dominus annos multiplicet vitæ tuæ, tandemque de terreno & transitorio te ad regnum caeleste prouehat & æternum. Et quia mores solent a conuictu formari, familiares habere studeas prouidos & honestos qui salutem & honorem tuum sincere zelantes, ea tibi fideliter consulant, quæ Deo & hominibus debeant complacere.

EPISTOLA II.
HONORII PAPÆ III.
AD EPISCOPOS ANGLIÆ.

De accusatione Richardi Dunelmensis episcopi.

Honorius episcopus, &c. Sarisberiensis & Eliensis, &c. episcopis salutem, &c.

ITA nobis in odore bonæ opinionis fratrum & cooperatorum nostrorum conuenit delectari, vt in pestilentibus vitia non palpemus; cum non deceat pro reuerentia ordinis sustinere peccantes, quorum culpa tot eos dignos mortibus facit, quot ad subiectos perditionis exempla transmittunt, qui sola quæ prauitatis exempla conspiciunt imitantur. Hinc est quod cum de venerabili fratre nostro Dunelmensi episcopo sapius nobis insinuata fuissent quæ ab episcopali honestate nimium dissonabant, tandem * in conculcatis funibus clamoris excitati, vt non pateremur, cum perditione multorum, quiescere amplius in suis enormitatibus episcopum memoratum; de quo insinuatio clamorosa processit, quod postquam fuit ad officium pontificale promotus, reus sanguinis, simoniæ, adulterii, sacrilegii, rapinæ, periurii ac dilapidationis multiplicis est effectus; non formidans clericos, orphanos, ac viros religiosos opprimere, testamenta decedentium impedire, regia iura, contra scientiam dilecti filii nostri Pandulphi Norvvicensis electi, munire; ac excommunicatione ligatus ingerere se diuinis. Item etiam appellationibus non defert ad Romanam ecclesiam interpositis; statuta generalis Concilii non obseruat; nunquam proponit populo verbum Dei; lingua & exemplo vitæ prauum subditis præbet exemplum. Coram multis iurauit quod pacem, ipso viuento, Dunelmensis ecclesia non habebit. Conquerente sibi monacho quodam Dunelmensi se a seruiantibus suis ab ecclesia quadam fuisse extractum, & vsque ad sanguinis effusionem pulsatum; respondit ei, quod melius factum fuisset, si seruiantes episcopi monachum peremissent. Ipse insuper apostolicam regulam, continentem qualis debeat esse episcopus, penitus calcavit in cunctis. Nos ergo, ne alienæ culpæ simus

Concil. Tom. 28.

Gg ij

auctores, si clausis oculis tot & tanta prædicti episcopi transeamus errata, cum adeo ad nos clamor super his ascenderit, vt dissimulationi amplius non sit locus, dignum duximus ex officii nostri debito descendere, vt hæc an ita sint, vel aliter, videamus. Quocirca fraternitati vestræ per apostolica scripta mandamus, quatenus inquisita super his & cognita solícite veritate, quæ inueneritis, vestris fideliter inclusis sigillis, ad nostram præsentiam remittatis, vt, auctore Deo, quod super hoc faciendum fuerit statuamus. Datum Viterbii, pontificatus nostri anno quarto.

EPISTOLA III.
HONORII PAPÆ III.
AD ARCHIEPISCOPVM COLONIENSEM
EIVSQVE SVFFRAGANEOS.

Mandat ne aduocatas ecclesiarum suarum laicis
conferri permittant.

*Honorius episcopus seruus seruorum Dei venerabilibus fratribus
archiepiscopo Coloniensi ac suffraganeis eius salutem
& apostolicam benedictionem.*

CVM plerique aduocati, ecclesiarum aduocationis obsequium conuertentes in dominationis abusum, ecclesias ipsas opprimant & affligant, fraternitati vestræ per apostolica scripta mandamus, quatenus ecclesias vestrarum dioceseon, humano amore ac mundano timore postpositis, ab aduocatorum vexationibus taliter defendere studeatis, quod per studium vestrum a suis possint angustiis respirare, nosque solícitudinem vestram commendare merito debeamus. Ad hæc si quas aduocatas vacare contigerit, expresse inhibeat ecclesiis ad quas spectant, ne illas conferre præsumant, sed suis curent vsibus applicare; illud districtius inhiabentes, ne vna ecclesia plures aduocatos assumat, cum ministerium aduocatorum huiusmodi, quod ad ecclesiarum tranquillitatem noscitur fuisse prouisum, ad vexationem ipsarum per eorum vsurpationes constat esse conuersum. Datum Laterani Idibus Martii, pontificatus nostri anno quinto.